

sen (form.), ekspedisjonssjef Johannes Halvorsen (nestform.), politifullmektig Elg Elgesem, direktør Berit Puntervold, forskningsstipendiat Knut Sveri og inspektør Ragnar Kolstad (sekr.).

R. K.

ASSOCIATION INTERNATIONALE DE DROIT PÉNAL

holder sin 7. kongres i Athen i dagene 26. september—2. oktober 1957.

De 4 hovedemner er:

- 1) Den moderne opfattelse af ansvaret for gerningsmænd og medvirkende.
- 2) Rettsgarantier med henblik på dommerens strafudmåling og hans valg mellem straf og andre sanktioner.
- 3) De legale administrative og sociale følger af strafretlig domfældelse samt
- 4) Forbrydelser begået ombord i flyvemaskiner.

Side om side med kongresforhandlingerne er der anordnet et omfattende program for gæsternes underholdning og en lang række udflugter i Grækenland.

Indmeldelser til kongressen sker under adressen:

Comité d'Organisation du VIIe Congrès International de Droit Pénal (près le Ministère de la Justice), Athènes, Grèce.

Litteratur.

Samhället och brottslingen. Problem inom modern kriminalpolitik belysta av experter. Med förord av *Olof Kinberg*. P. A. Norstedt & Söners förlag, Stockholm. 1955. 256 s. 14 sv. kr.

Under titlen „Samhället och brottslingen“ er udgivet 15 forelæsninger, som blev holdt på et nordisk kursus i kriminologi i 1953. Det var det internationale kriminologiske selskab, der tog initiativet til dette kursus, med professor *O. Kinberg* som organisator, og selskabets generalsekretær, den franske fængselsmand *Jean Pinatel*, holdt to forelæsninger om kriminologi og strafferet og om kriminalitetens udvikling i Frankrig efter den anden verdenskrig. De øvrige bidrag til dette kursus — og dermed til den foreliggende bog — kom fra nordiske kriminister: fra Sverige *Ivar Agge* (kriminologiens betydning for straffelovsreformer), *Per Olof Ekelöf* (tiltalefrafald), *Bo Gerle* (Sjöbrings personlighedsanalyse), *Gunnar Inghe* (social forsorg for kriminelle), *Olof Kinberg* (farlighedsproblemet; „white collar crime“), *Ivar Strahl* (betingede domme) og *Folke Söderberg* (forsorg i frihed); fra Finland *Martti Kaila* (recidivistbehandling i frihed), fra Norge *Ørnulf Ødegård* (arv og milieu; alkoholisme) og fra Danmark *C. Aude-Hansen* (arbejdssterapi) og *Max Schmidt* (politiets kriminalpræventive virksomhed). Denne oversikt er vist i og for sig tilstrækkelig til at give et indtryk af bogen. Den er ikke koncentreret om bestemte sider af kri-

minologiens og kriminalpolitikens arbejdsområder, men behandler en række spredte og øjensynlig i nogen grad tilfældigt udvalgte emner. Disse emner er gennemgående behandlet på en alment orienterende måde, men også denne fremstillingsform kan jo indenfor et så vidtspændende område som det kriminalistiske yde værdifulde tilskud til den faglige litteratur, især når samme forfatter ikke andetsteds har behandlet sit emne i nogenlunde samme form. Af professor Kinbergs forord fremgår iøvrigt, at man bl. a. henvender sig til interesserede uden faglige forudsætninger; disse læsere vil utvivlsomt her kunne hente megen viden og en klarere forståelse af kriminalitetens årsagsforhold og af de problemer, der knytter sig til den samfundsmæssige reaktion mod den.

Knud Waaben.

Oluf J. Skjerbæk: Institutioner til værn for børn og unge i Danmark, 7. udgave. G. E. C. Gads forlag, København 1956, 334 s. (24,00 kr.).

Forhenværende overinspektør Skjerbæks nye udgave af „Institutioner til værn for børn og unge i Danmark“ kan stærkt anbefales alle, som kommer i berøring med børne- og ungdomsforsorgen. Med sine udførlige oplysninger om rundt regnet 1500 forskellige institutioner er dette opslagsværk en uundværlig støtte for enhver, som ønsker en kort og hurtig orientering om en konkret institution eller en bestemt gruppe institutioner. For hver enkelt institution oplyses bl. a. adresse, telefon, lederens navn, kapacitet, belægets art, formål og driftsform.

Bogen er forsynet med et udførligt navneregister på 26 sider, men til gengæld kunne man ønske, at næste udgave ville bringe mere overskuelighed i indholdsfortegnelsen.

Jon Johnsen.

Seventh Report on the Work of the Children's Department, November 1955. Her Majesty's Stationery Office, London 1955. 158 s. (6 shillings).

Beretningen omfatter perioden 1951—1955. Af det statistiske materiale skal fremhæves, at ungdomskriminaliteten, som i 1948 lå 30 % over førkrigniveauet, nåede sit hidtidige maksimum i 1951. Der har siden været en stærkt faldende tendens, som dog ventes snart at ville blive opvejet af de store nye årganges vækst.

Om de i 1948 indførte nye sanktionsformer, attendance centres og detention centres, oplyses, at der nu er oprettet 33 attendance centres, som næsten alle ledes af politiet. Ved beretningens afgivelse eksisterede endnu kun 2 detention centres, et for 14—16årige og et for 17—20årige, men et tredje ventedes åbnet i slutningen af 1955. Det oplyses iøvrigt, at dr. Max Grünhut, Oxford, arbejder på en kriminologisk undersøgelse over de drenge, som har været anbragt i det først-oprettede detention centre.

Hele England er nu dækket af sorteringshjem (classifying schools), der fungerer som modtagelsesanstalter for alle, som skal anbringes i approved schools. Kun i London savner man endnu et sådant sorteringshjem, men man håber at kunne etablere et i forbindelse med et eksisterende remand home.

Antallet af kommunale remand homes er fra 1951 til 1955 formindsket med 18 til 51, hvilket kan tages som udtryk dels for den faldende kriminalitet, dels for den aflastning, som de nye attendance og detention centres har betydet. Udviklingen synes iøvrigt at gå i retning af, at remand homes i deres egenskab af observationsanstalter vil blive yderligere aflastet af de nye classifying schools.

Jon Johnsen.

Donald Ford: The Deprived Child and the Community. Constable and Co. Ltd. London 1955. 226 s. (20 shillings).

Donald Ford, som i en årrække har siddet som medlem af og senere formand for The Children's Committee of London County Council, har med denne bog søgt at udfylde savnet af en populær beskrivelse af den engelske børneforsorg.

„Deprived Children“ er en forkortet benævnelse for børn, som har mistet deres forældre eller af andre grunde er berøvet et normalt familieliv sammen med forældre eller slægtninge, hvilket omfatter såvel børn, hvis forældre endeligt eller midlertidigt er ude af stand til at forsørge dem, som børn der må fjernes fra hjemmet på grund af kriminel adfærd eller for at opnå beskyttelse mod et uheldigt milieu's indflydelse.

I bogens første afsnit gøres omhyggeligt rede for børneforsorgens mangesidede arbejde, adoption, anbringelse i private plejehjem, institutionsbehandling, efterværn m. m. Af særlig interesse er de såkaldte familiegruppe-institutioner, som er af nyere dato: i en villa indrettes et børnehjem en miniature, som hverken udadtil eller indadtil bærer institutionspræg, personalet består af et forstanderpar, som får betruet en lille flok børnehjemsbørn, som regel 7 børn, som er sammen-sat som en normal søskendeflok, drenge og piger sammen i alderen 5—15 år, sommetider medtages endog spæde børn. Seks sådanne småhjem fordelt i et bydistrikt danner en enhed med fælles afløsningspersonale. Børnene frekventerer den lokale skole og akcepteres af kammeraterne som en almindelig familiegruppe. Fordelene ved en institutionsbehandling som denne er iøjnefaldende, men hvor dyre disse hjem er i drift, overlades til læserens fantasi.

Hvilke vanskeligheder man i England har haft at kæmpe med, siden administrationen af børneforsorgen ved Children's Act af 1948 blev henlagt til særlige Children's Departments, får man indtryk af, når forfatteren oplyser, at der siden 1948 er taget 589 nye børnehjem i brug, og at der siden 1951 er nedlagt 123 utidssvarende hjem. At der også personalemæssigt har været store vanskeligheder i forbindelse

med indførelsen af mere moderne behandlingsmetoder, lader forfatteren os tydeligt forstå.

I bogens andet afsnit ser forfatteren børneforsorgen i et videre perspektiv, sætter den i relation til andre, nært beslægtede sociale problemer, og pointerer med rette betydningen af et snævert samarbejde mellem børneforsorgen, det offentlige forsørgelsesvæsen, skolerne, sundhedsplejerskerne, kriminalforsorgen og de mange private, sociale hjælpeorganisationer.

Som bidrag til at gøre lægmænd mere fortrolig med den moderne børneforsorgs arbejdsvilkår og arbejdsmål opfylder bogen fuldt ud sin mission, men også mange fagfolk vil kunne læse den med udbytte.

Jon Johnsen.

Albert Ellis & Ralph Brancale: The Psychology of Sex Offenders.
Charles C. Thomas, Springfield, Illinois, U.S.A. 1956. 132 s.
\$ 3.75.

I 1949 vedtoges i staten New Jersey en „Sex Offender Act“ som bl. a. foreskrev obligatorisk mentalundersøgelse af personer som var fundet skyldige i seksualforbrydelser men endnu ikke endelig dømt. Disse undersøgelser — som altså fandt sted mellem „conviction“ og „sentence“ — blev foretaget ved det omtrent samtidig oprettede „New Jersey State Diagnostic Center“ (i Menlo Park). *Albert Ellis* var på den tid ledende psykolog ved institutionen; *Ralph Brancale* er dens chef. De to har nu i en bog sammenfattet nogle resultater fra de første 300 undersøgelser. Materialet omfatter så godt som alle sager fra de første 15 måneders virksomhed med disse undersøgelser (kun ganske få tilfælde er gledet ud), og der skulle altså — som det også stærkt fremhæves i bogen („a true 100 per cent sample“) — være tale om et fra metodisk synspunkt fortrinligt grundlag for slutninger. Dog må man naturligvis ikke glemme at der tales om den kriminalitet som forekommer (og opdages) i New Jersey, og at det er *disse* forfatters opfattelse af diagnostiske spørgsmål m. v. der ligger til grund for den fremlagte karakteristik af kriminaliteten.

Forfatterne har udarbejdet et forslag til en detaljeret klassifikation af seksualforbrydelserne, men anvender dog i selve redegørelsen en forenklet inddeling i ni gerningstyper: voldtægt, andre aggressive handlinger, samleje og anden kønslig omgang med børn, incest, exhibitionisme, pornografisk virksomhed, homoseksuelt forhold, crimen bestialitatis.

Forfatternes redegørelse er klar og koncentreret. De vigtigste resultater er i afsnittet p. 26—74 opstillet som kommentarer til 21 hypoteser hentet fra arbejder af andre forfattere. Synsfeltet er dog stærkt begrænset: man har næsten udelukkende interesseret sig for udtalelser af *Abrahamsen* og *Tappan*. Man udgår fx fra den hypotese at praktisk talt alle seksualforbrydere lider af „en eller anden form for mental eller emotionel forstyrrelse, skønt som regel ikke så udtalt at den

falder under det legale begreb „mental illness“ (Abrahamsen, på grundlag af en undersøgelse i Sing Sing). Dette kan forfatterne tiltræde, dog vil man hellere sige: „flertallet af seksualforbrydere“. 14 % af de undersøgte er karakteriseret som normale, 29 % som let neurotiske og 35 % som svært neurotiske. Mindre grupper er: „psychopath“ 3 %, „psychotic“ 2 % og „borderline psychotic“ 8 %. Om den opfattelse af beregnet „psykopati“ som ligger bag det beskedne tal 3 % findes der nogle bemærkninger p. 39—41. Nogen interesse har det vel også i den forbindelse at der i ikke mindre end 91 % af alle tilfælde er fundet „severe emotional immaturity“. Det hedder herom: „... it became increasingly clear that unusually large numbers of these offenders have little ability to face squarely the problems of modern living, to form even reasonably warm attachments to individuals other than their parents, to accept the frustrations of life with a moderate degree of calm or tolerance, to live up to their own capacities, or to check their impulses of the moment“ (59—60).

Den mest normale gruppe indenfor de undersøgte er de personer, som er fundet skyldige i „statutory rape“, d. v. s. samleje med en pige under 16 år med dennes samtykke. Disse personer udgør nemlig en femtedel af hele materialet; et stort flertal af dem er karakteriseret som normale eller kun let neurotiske, og der er ringe forekomst af „severe emotional disturbance“. Iøvrigt kan forfatterne ikke tilslutte sig udtalelser af *Tappan* om, at der går et væsentligt skel mellem gerningstyper, som støder an mod smag og moral i samfundet og gerningstyper, som er karakteriseret ved farlighed og aggressivitet. På begge sider af denne inddeling efter gerningstype finder man høje procenter af „severe emotional disturbance“ (fx. 63 % både ved voldtægt og exhibitionisme, 46—48 % både ved „sexuel assault“, incest og homoseksuel forhold). Der konkluderes derfor, at en opdeling af seksualkriminaliteten i grupper kaldet „major“ og „minor“ ikke bør ske ud fra gerningstyperne men på individuelt grundlag.

Bogen giver ikke oplysning om de reaktionsformer, som er anvendt i de 300 tilfælde, men forfatterne udvikler nogle generelle synspunkter med hensyn til den retlige behandling af seksualforbrydelser.

Knud Waaben.

NYUDKOMMEN LITTERATUR.

- Bentley, William George*: My Son's Execution. W. H. Allen. London 1957. 175 s.
- Beveridge, Peter*: Inside the C.I.D. Evans Brothers Limited. London. 1957. 200 s.
- Bianchi, H.*: Position and Subject Matter of Criminology. North Holland Publ. Comp. Amsterdam 1956. 216 s.
- Hibert, Christopher*: The Road to Tyburn. The story of Jack Sheppard and the eighteenth century underworld. Longmans, Green and Co. London 1957. 165 s.
- Leferentz, Heinz*: Die Kriminalität der Kinder. Eine kriminologisch-jugendpsychiatrische Untersuchung. J. C. B. Mohr (Paul Siebeck), Tübingen. 1957. 140 s.
- Middendorff, Wolf*: Jugend Kriminologie. Studien und Erfahrungen. Aloys Henn Verlag. Ratingen. 344 s.